

Klasické pohádky pro děti

Převyprávěla
Eva Mrázková
Ilustroval
Atila Vörös

Klasické pohádky pro děti

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Eva Mrázková

Název knihy – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

© Eva Mrázková, 2022
Illustrations © Atila Vörös, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-266-1815-7
ISBN e-knihy 978-80-266-1819-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

Klasické pohádky pro děti

Převyprávěla Eva Mrázková

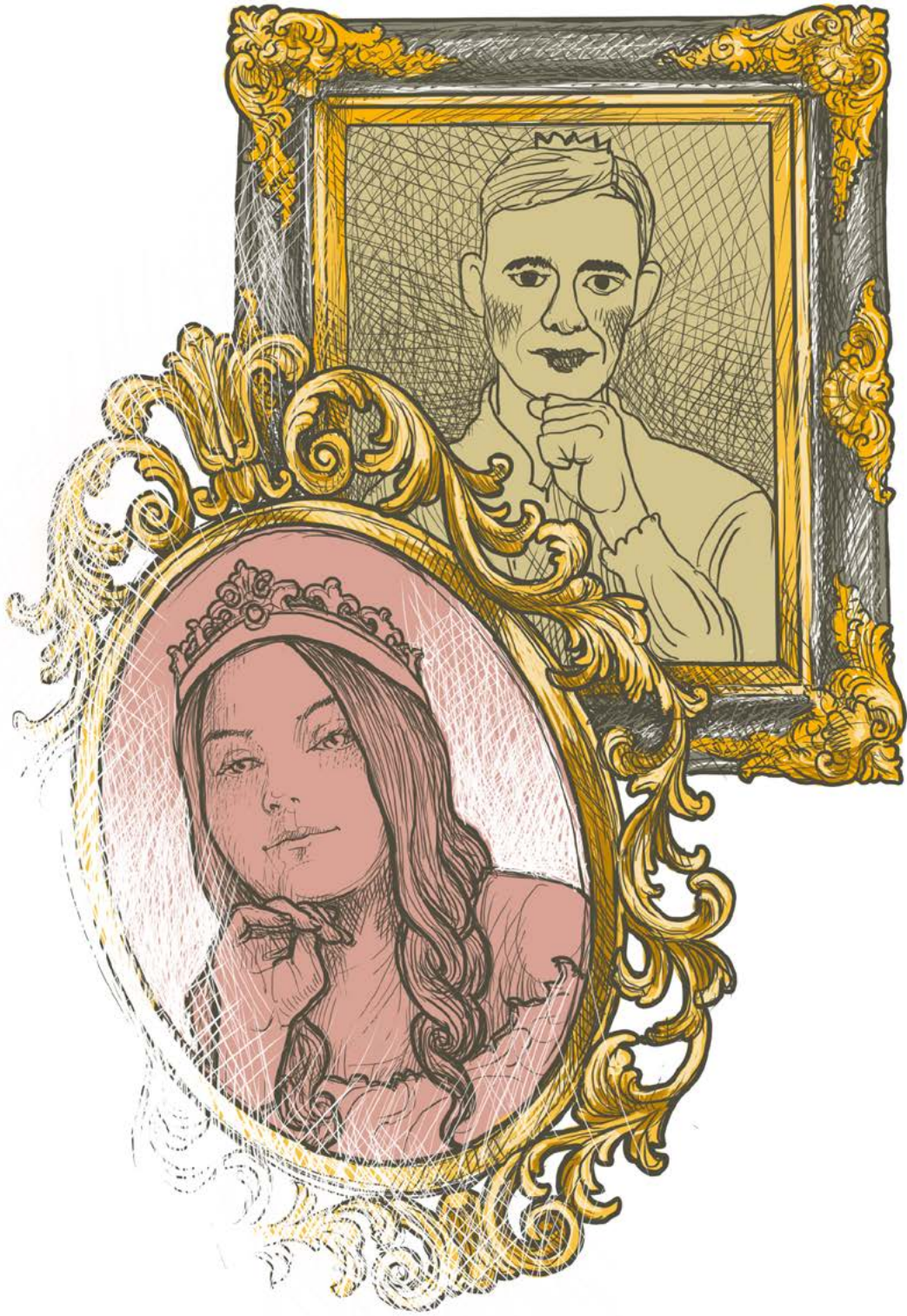
Ilustroval Atila Vörös

edika.

Obsah

Pyšná princezna	6
Rozum a Štěstí	24
Kdo je hloupější?	34
O Šípkové Růžence	42
Čertův švagr	58
Drak dvanáctihlavý	80
Řemeslo má zlaté dno	92
O Popelce	100

Pyšná princezna

Kdysi v dávných časech se za devatero řekami a devatero horami rozkládalo království, kde všichni lidé žili radostně a spokojeně. Každý uměl přiložit ruku k dílu a lidi práce těšila a zajímala, takže země vzkvétala a dařilo se v ní řemeslu i zemědělství. Lidé se také rádi společně scházeli, povídali si, zpívali a tancovali. Poddaní svého vladaře milovali a uctívali a bez reptání se podřizovali jeho vedení. Král Miroslav byl sice mladý, ale již velmi zkušený a spravedlivý vladař. Král dosáhl věku, kdy muži obvykle přemýšlejí o ženění. Také on se začal poohlížet po jemu milé ženě a vlídné a spravedlivé královně. Na královském dvoře se začalo hemžit plno poslů předkládajících podobizny půvabných princezen a kněžen. Každý posel opěvoval přednosti své paní, a pro krále tedy bylo obtížné si mezi nimi vybrat tu pravou. Od jednoho portrétu však od první chvíle, kdy ho spatřil, nemohl odtrhnout oči. Se zalíbením se díval do tváře princezny nevídané krásy, pohled jejích uhrančivých očí ho zasáhl přímo do srdce a králi hned blesklo hlavou, že by se měl ucházet o její ruku. Povolal tedy na svůj dvůr nejlepší malíře z širokého okolí a nejzručnější z nich požádal: „Namalujte můj portrét, mistři. Jen o jedno vás žádám, nepřidávejte mi krásy ani šarmu, vyobrazte mě takového, jaký jsem, nebo spíš mi ještě krásy uberte.“

Za několik dní umělci představili hotová díla panovníkovi a jeho rádčům, aby mohli vybrat podobiznu, kterou posel doručí princezně s podmanivýma očima.

„Domnívám se, pane králi,“ klaněl se rádce, „že vaše tvář všechny tyto obrazy předčí. Podle mého názoru se ani jedna z nich vaší tváří nevyrovná a po pravdě se jí ani docela nepodobá!“

„Myslím si, milý rádce, že princezna se nebude hněvat, když ve skutečnosti budu o fous hezčí než na obraze,“ usmíval se král se čtveráckými jiskřičkami v očích a nakonec vybral ten nejméně povedený obraz a dal ho vsadit do umně vyřezávaného rámu osázeného drahými kameny. A druhý den časně zrána už vyjížděla družina s obrazem a dary k otci krásné princezny s žádostí o její ruku.

Následující dny král Miroslav nedočkavě přecházel po své komnatě a netrpělivě vyhlížel z okna. Kdy už se konečně vrátí jeho poslové? Jakou přinesou zprávu od princezny z Půlnočního království?

A pak přijeli – na tvářích zádumčivé a smutné výrazy, zrak klopili dolů. Králi bylo hned jasno: Dobrou zprávu neuslyší.

„Milostivý králi, stala se nám neslýchaná urážka, až se bojíme vám všechno vypovědět!“

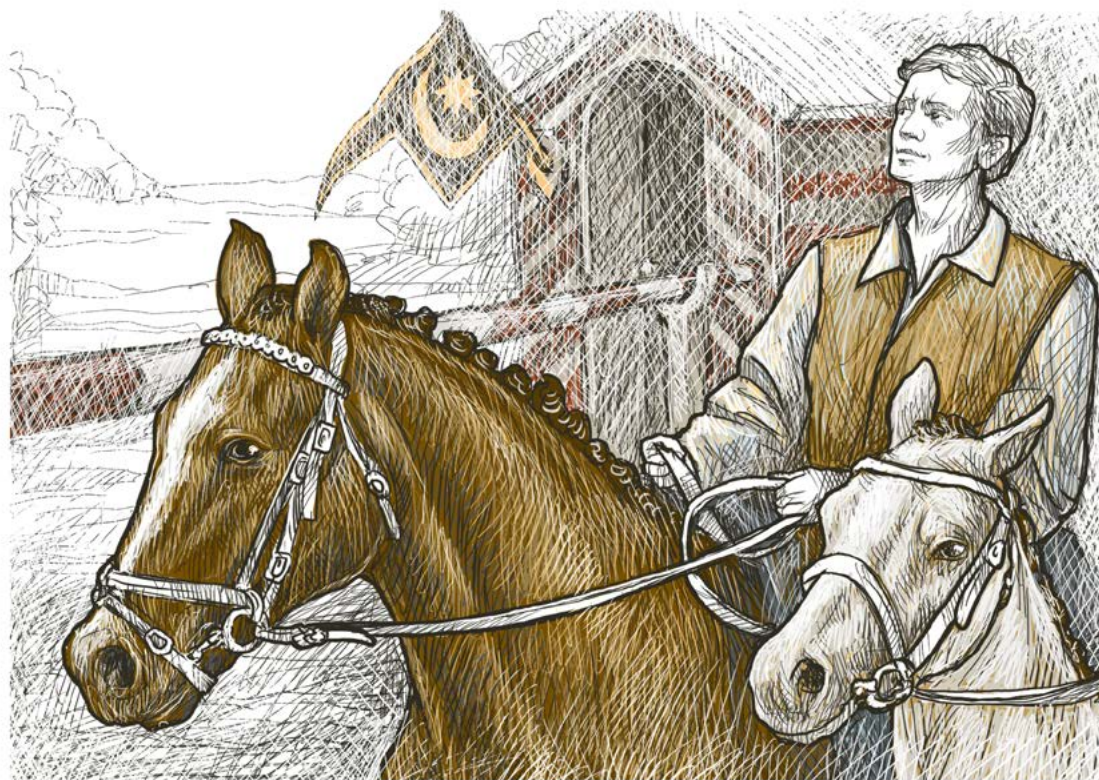
„Jen mluvte a nic nezatajujte,“ pobízel zaražené posly král.

„Král Půlnočního království a celý jeho dvůr nás vřele přijal a všichni nadšeně uvítali vaši žádost o ruku princezny Krasomily. Druhý den jsme se

šli poklonit princezně. Nikomu z nás nedovolila se dotknout její ruky, směli jsme jen letmo políbit lem jejího roucha. A pak, drahý pane králi... skoro se mi to ani nechce vyslovit... Potom princezna s pohrdavým úšklebkem pohlédla na vaši podobiznu, vrátila mi ji a povýšeně řekla, že král na obraze není hoden ani toho, aby jí zavázal její střevíc!“

Král Miroslav nakrabatil čelo a naslouchal poslovi dál. „Uši nám hanbou zčervenaly, ale starý král nás prosil, abychom vám pravý důvod odmítnutí nesdělili. Stěžoval si, co všechno od své pyšné dcery zkusí a že se určitě celá záležitost nějak napraví a jeho Krasomilka ke svatbě přece jen svolí. Ale nám by se taková královna pro naše poddané nelíbila, pane králi, tak jsme se raději rychle rozloučili a přijeli vám říct, jak se věci mají.“

„To bylo moudré rozhodnutí, jsem s vaším jednáním naprosto spokojen. O ostatní se postarám sám,“ vlídně se se svými posly rozloučil král Miroslav, ale v srdci cítil ponížení a tváře mu zbrunátněly nad pýchou krásné princezny. Odebral se do své komnaty a zase přecházel tam a zpět a zase a znova,

tentokrát ale nevesele a zádumčivě, a v hlavě mu kroužila jedna myšlenka za druhou, až konečně uzrál plán, který se mu zamlouval. Zavolal svého věrného rádce a jen jemu jedinému svěřil, co zamýšlí.

Brzy ráno nastalo po celém zámku nezvyklé hemžení a od úst k ústům se nesla znepokojivá zpráva: Král Miroslav odjíždí! Král předal správu země a královského dvora svým rádcům a třetí den se v doprovodu nepočtené družiny vypravil na cestu. Na hranicích Půlnočního království se rozloučil se svou družinou, vzal si jen trochu peněz a oblečení na cestu a dál pokračoval bez doprovodu pěšky.

Byl překrásný jarní den, ptáčci vesele cvrlikali, květiny omamně voněly a všechna ta svěží krása vylákala princeznu Krasomilu ven na procházku po královských zahradách. Princezniny myšlenky však příliš rozjásané nebyly. Přemítala o událostech posledních dnů. Již mnoho knížat, princů i vladařů se ucházelo o její ruku, ale ona každého s pohrdáním a posměšky odmítla. Starý král ji za její pýchu často káral. Krasomila na jeho hubování a domlouvání

měla jedinou odpověď: „Můj manžel musí svojí krásou, vznešeností, uměním a šlechetností vynikat nad ostatní, jiného si nevezmu!“ Obvykle při takové odpovědi dupla nožkou a zlostně pokrčila nos. Ale v duchu se trápila, že se její starý tatínek hněvá a často se spolu kvůli vdavkám poškorpí. Princezna sice nosila nosánek nahoru, ale v hloubi duše soucítila s chudobou a neštěstím lidí, ke kterým osud nebyl tak štědrý jako k ní. Jenže ušmudlaný žebrák k ní nesměl přistoupit, aby svou špinavou rukou neposkvřnil její krásu a nedotknutelnost.

Princeznu z přemýšlení vytrhla tatínkova slova: „Krasomilko, právě jsem přijal do služby nového zahradníka. Ale zdá se mi pro tuto práci až příliš učený. Představ si, že stejně dobře jako v zahradničení se vyzná také v literatuře, hudbě a ledasčem jiném... Myslím, že tak učeného člověka jsme na našem dvoře doposud neměli, proto jsem ho zrovna udělal vrchním zahradníkem. Co myslíš?“

„Těžko říct, tatínku, ještě jsem ho neviděla. Ale určitě jsi dobře udělal, protože – pokud je skutečně takový, jak jsi mi ho vylíčil – pak bude na našem

